



FESTSPIL

i Anledning af

Lærernes Afskedsfestmaaltid

for

Overlærer Hans Rasmussen

Dbmd.



Udført flerstemmigt paa Saksøbing Hotel
d. 24. Oktober 1914





Ouverture.

Mel.: Ja, vi elsker dette Landet.

Mange Haandslag maa der gives, skal vi vinde frem,
Haandslag, ærlige og sande — ingen svigte dem! —
saa vi staar i samlet Klynge, frejdige — hvorfor? —
Jo, vi kan fuldtrøstigt synges: :|: Retten :|: den er vor!

Du fik lært os, gamle Ven, hvad Haandslag vel er værd,
du, der selv er Bannerfører for vor Skoles Hær!
Midt i Tider — onde, haarde — kæmped du som Mand,
med din Kløgt og Pennens Kaarde :|: holdt du :|: trofast Stand.

Scherzo.

Mel.: Ud paa Livets Vej.

Blandt alle Danmarks Degne er ingen som vor *Hans*,
han er berømt fra Skagen til Gedsers Bølgedans.
Ud fra Saksens By skinner klart hans Ry:
En Sol foruden Plet og Sky!

Hver Morgen kommer Posten med Favnen fuld — Uha!
Aviser, Bøger, Breve, nok alle Vegne fra!
Her er Skolens De - partement — nej se! —
thi *Hans* er Kultus-M..... in spé!

Og kommer en Kollega, der søger Raad mod Vrøvl,
med usselt Offer eller den Knægt, der sidst fik Høvl,
ved *Malvines* Bord lyder Trøstens Ord:
„Du er min Ven, fat Mod, min Bror!“

Og hver en Lærerenske, hvis Penge ej slaar til,
hun smisker sødt for *Hans*, der helst alle hjælpe vil,
og *Malvine* bli'r ej jaloux, nej si'er:
Værsgo! Lidt Kaffe nok De li'er!“

Adagio maestoso (gaaende over i furioso.)

Mel.: Danmark, dejligst Vang og Vænge.

Dit Humør det overstraaler alt hos dig, vor Gæst,
med dig er i fulde Skaaler Livet som en Fest,
alt maa vige, naar du lader Viddets Funcker i Kaskader
som en Guldregn herligt dale — derom vi kan tale!

Eet kan dog dig gøre kruset i Parykken tynd,
eet kan bringe Storm i Huset som en blodig Synd:
Par'graf otte! Selve Pokker! „*Hug ham ned! Slaa ham i
Brokker!*“
„*Dyp ham saa i Svovl og Syre! Føj! Forsvind Uhyre!*“

Allegro moderato.

Mel.: Vort Modersmaal er dejligt.

Fra Lollands Smørhul rejser du bort til København,
fra Saksens lækre Ænder, Asparges, Blomsterfavn,
fra Venners Nik og Smil til Matildevejens Fred,
hvor Livet rinder stille, skønt tæt ved Byens Led.

Her skal du flittigt pusle, naar Øjet bliver klart
og bringe mangt et Guldkorn for Lyset i en Fart,
her skal du samle Kræfter og bli' dig selv igen
til Gavn for Skolens Gerning og Fremgang, kære Ven! —

Saa Lykke da paa Rejsen og Tak for alt, hvad stort
som mageløs Kollega og Talsmand du har gjort!
Og saa et Hurra med, der kan runge over Ø
fra Taars til Pomlenakke, ud over saltens Sø!

—r.



